

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 marca 1959 r.

w sprawie wykonywania kar aresztu orzeczonych przez kolegia karno-administracyjne przy prezydiach rad narodowych.

Na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wykonaniu podlegają:

- 1) prawomocne orzeczenia kolegiów karno-administracyjnych o ukaraniu zasadniczą karą aresztu,
- 2) prawomocne orzeczenia i nakazy karne, w których ustalono karę aresztu zastępczego w razie nieuiszczenia grzywny w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania do wpłacenia grzywny,
- 3) prawomocne postanowienia przewodniczącego składu orzekającego kolegium karno-administracyjnego wydane w trybie art. 20 ust. 3 ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) oraz postanowienia wydane w trybie art. 20 ust. 4 tejże ustawy ustalające wymiar aresztu zastępczego w razie nieściągalności grzywny,
- 4) orzeczenia i nakazy karne wydane w trybie postępowania przyspieszonego (art. 38 pkt 2 ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym).

§ 2. Wykonanie zasadniczej albo zastępczej kary aresztu zarządzają właściwe dla spraw wewnętrznych organy administracji prezydiów powiatowych (miast stanowiących powiaty) i dzielnicowych rad narodowych, zwane dalej „organami administracji”. Właściwość terytorialną powiatowych (miejskich) i dzielnicowych rad narodowych ustala się według miejsca zamieszkania ukaranego.

§ 3. Karę aresztu wykonuje się przez osadzenie osoby ukaranej w zakładzie karnym.

§ 4. 1. Zarządzając wykonanie kary aresztu organ administracji wzywa ukaranego, aby w oznaczonym dniu stawił się do wskazanego w wezwaniu zakładu karnego.

2. Po otrzymaniu zwrotnego poświadczenia odbioru organ administracji przesyła do zakładu karnego:

- 1) odpis podlegającego wykonaniu orzeczenia albo nakazu karnego lub postanowienia, o którym mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia,
- 2) nakaz przyjęcia ukaranego do zakładu karnego.

§ 5. 1. W razie niestawienia się ukaranego w zakładzie karnym w ciągu 5 dni po wyznaczonym terminie bądź w ciągu 5 dni po upływie okresu przerwy w odbywaniu kary — zakład karny powiadamia o tym komendę powiatową (miejską lub dzielnicową) Milicji Obywatelskiej, właściwą według miejsca zamieszkania ukaranego, w celu niezwłocznego dokonania przymusowego doprowadzenia, przesyłając odpis orzeczenia, nakazu karnego lub postanowienia. Jednocześnie zakład karny przesyła odpis powiadomienia organowi administracji, który zarządził wykonanie kary.

2. Organ Milicji Obywatelskiej odstąpi od przymusowego doprowadzenia ukaranego w przypadkach:

- 1) ciężkiej choroby obłożnej stwierdzonej świadectwem wystawionym przez lekarza urzędowego, określonego w drodze zarządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych,
- 2) ciąży stwierdzonej przez lekarza oraz w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu, o ile dziecko pozostaje przy życiu, a w okresie 6 tygodni po rozwiązaniu, jeżeli dziecko zmarło.

Organ Milicji Obywatelskiej może odstąpić od przymusowego doprowadzenia ukaranego w innych wyjątkowo waż-

nych okolicznościach należycie udowodnionych, w szczególności gdy ukarany jest jedynym opiekunem obłożnie chorego członka rodziny.

O stwierdzonych przyczynach uniemożliwiających doprowadzenie ukaranego organ Milicji Obywatelskiej zawiadamia właściwy zakład karny. Do zawiadomienia dołącza się świadectwo lekarza lub inny dokument uzasadniający okoliczność odstąpienia od przymusowego doprowadzenia.

§ 6. Do okresu trwania kary aresztu wlicza się również okres, w którym ukarany był zatrzymany przez organ Milicji Obywatelskiej dokonujący przymusowego doprowadzenia.

§ 7. Zakład karny zawiadamia niezwłocznie organ administracji, który zarządził wykonanie kary, o rozpoczęciu i zakończeniu kary aresztu oraz o innych okolicznościach mających istotne znaczenie dla właściwego przebiegu wykonania kary.

§ 8. W przypadku nieprawidłowego obliczenia czasu trwania kary aresztu organ administracji niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy zakład karny, podając prawidłowe obliczenie.

§ 9. W razie częściowego uiszczenia grzywny areszt zastępczy zmniejsza się stosunkowo.

§ 10. 1. Wykonanie kary aresztu może być na prośbę ukaranego odroczone lub przerwane na okres do 1 roku, jeżeli natychmiastowe jej wykonanie lub pobyt w areszcie pociągnęłoby dla ukaranego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie, albo jeżeli stan zdrowia ukaranego lub inne wyjątkowo ważne powody za tym przemawiają. Przerwę można w każdej chwili odwołać.

2. W wypadku choroby umysłowej lub ciężkiej choroby obłożnej ukaranego wykonanie kary aresztu odracza się lub przerywa do czasu wyzdrowienia. Za ciężką chorobę obłożną uważa się również taki stan cielesny ukaranego, przy którym umieszczenie go w zakładzie karnym może bezpośrednio zagrażać jego życiu.

3. Odracza się również wykonanie kary aresztu kobietom w okresie ciąży i w ciągu 6 miesięcy po rozwiązaniu, jeśli dziecko pozostaje przy życiu, a w okresie 6 tygodni po rozwiązaniu, jeżeli dziecko zmarło.

§ 11. 1. Odroczenia i przerwy wykonania kary aresztu udziela kierownik organu administracji, który zarządził wykonanie kary.

2. Decyzję o przerwie wykonania kary aresztu przesyła się natychmiast właściwemu zakładowi karnemu.

§ 12. Nie można zarządzić wykonania kary, jeżeli nie rozpoczęto jej wykonania przed upływem roku od uprawomocnienia się decyzji kolegium lub jego przewodniczącego. Przy obliczaniu przedawnienia uwzględnia się, że nie biegnie ono w okresie odroczenia.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 września 1958 r. w sprawie wykonywania kar aresztu orzeczonych przez kolegia przy prezydiach rad narodowych (Dz. U. Nr 56, poz. 274).

§ 14. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz